

РЕШЕНИЕ

№ 6793

гр. С., 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА

при участието на секретаря ДИАНА АЛ. МАНОЛОВА
като разгледа докладваното от ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА Гражданско дело № 20231110137228 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК, вр. чл. 422 ГПК.

Образувано е по искова молба на „Застрахователно акционерно дружество А.“ АД, ЕИК ***** срещу „Застрахователно дружество „Б.И.““ АД, ЕИК *****, с която са предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК установителни искиове с правно основание чл. 411 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че на 13.08.2018 г., около 17,20 часа, в гр. В.Т., на ул. „М.“ е настъпило ПТП с участието на л. а. „Б.“, модел „****“ с рег. № *****, който не спазил необходимата дистанция и блъснал в задната част л. а. „С.“, модел „С.“ с рег. № *****, който бил в спряло състояние, при което на последния били нанесени щети в областта на задна броня и задна лайсна. Твърди, че към датата на ПТП л. а. „С.“, модел „С.“ с рег. № ***** е бил застрахован при ищеца по силата на имуществена застраховка „Каско на МПС“, клауза „Пълно Каско“, по застрахователна полица № 0306X0378350 и период на застрахователно покритие 24.04.2018 г. – 23.04.2019 г. Във връзка с настъпилото ПТП била образувана преписка по щета № 14018030100868, в изпълнение на която ищецът изплатил на 19.10.2018 г. застрахователно обезщетение в размер на 608,92 лв. по сметка на сервиза, извършил ремонта. Счита, че с изплащане на застрахователното обезщетение е встъпил в правата на застрахования срещу ответника в качеството на застраховател, при когото към датата на ПТП е била застрахована гражданската отговорност на делинквента – за изплатеното застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски. Твърди, че с писмо изх. № Л-8167/13.11.2018 г. поканил ответника да възстанови заплатената сума ведно с ликвидационни разноски, регресната претенция била получена от ответника на 14.11.2018 г., но не последвало плащане. Поради изложеното ищецът моли съда да признае за установено,

че ответникът му дължи сумата от 623,92 лв., включваща заплатено застрахователно обезщетение – 608,92 лв. и ликвидационни разноски в размер на 15 лв., ведно със законната лихва от подаване заявлението по чл. 410 ГПК - 15.03.2023 г. до окончателното плащане, както и обезщетение за забава в размер на 189,95 лв. за периода 15.03.2020 г. – 15.03.2023 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение от 22.03.2023 г. по ч. гр. д. № 13612/2023 г. по описа на СРС, 48 състав. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който оспорва исковете по основание и размер. Оспорва застрахователната полица с ищеца да е действително сключена, настъпилото събитие да представлява покрит застрахователен риск по полицата за имуществено застраховане, оспорва механизма на ПТП и фактическия състав на непозволеното увреждане, като твърди, че вина за ПТП има водачът на л. а. „С.“, модел „С.“ с рег. № *****, който спрял внезапно на пътя и създал опасност за движещите се зад него автомобили, с което нарушил чл. 24, ал. 1 ЗДвП, евентуално същият е допринесъл за настъпването на вредите. Моли за отхвърляне на исковете и за присъждане на разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявени са по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 411 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съобразно разписаното в чл. 411 КЗ застрахователят по имуществена застраховка, изплатил застрахователно обезщетение на застрахованото увредено лице, може да предяви вземанията си направо към застрахователя по „Гражданска отговорност“ на причинителя на вредите.

Ангажирането на отговорността на застрахователя по „Гражданската отговорност“ на причинителя на вредата (делинквент) е свързано с установяване на следните кумулативни предпоставки: 1) валидно възникнало облигационно отношение между увреденото лице и застрахователното дружество (ищец) по застраховка „Каско“; 2) валидно възникнало правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между причинителя на вредата и ответното дружество; 3) заплащане на застрахователно обезщетение от застрахователя по имуществено автомобилно застраховане – „Каско“ и 4) осъществяването на фактическия състав на института на непозволеното увреждане (чл. 45 ЗЗД) противоправно деяние; вина; вреди и причинно - следствена връзка между поведението на дееца и причинените вреди, като вината се предполага до доказване на противното.

Тежестта за установяване на посочените предпоставки се носи от ищеца, с изключение на вината, по отношение на която нормата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД установява оборима презумпция, тежестта за оборване на която се носи от ответника.

По иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже наличието на главен дълг и изпадането на ответника в забава, както и размера на обезщетението за забава.

В тежест на ответника е да докаже правоизключващите, правоунищожаващите, правоотлагащите, правопогасяващите си възражения, включително възражението си за съпричиняване на вредите.

В тежест на ответника е да докаже плащане на задълженията.

С оглед становищата на страните с доклада по делото съдът е отделил като безспорни и ненуждаещи се от доказване в производството следните обстоятелства: 1) че към датата

на ПТП – 13.08.2018 г. л. а. „Б.“, модел „****“ с рег. № ***** е бил застрахован при ответника по силата на застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“; 2) че на 19.10.2018 г. ищецът е изплатил сумата от 608,92 лв. по сметка на сервиза, извършил ремонта на л. а. „С.“, модел „С.“ с рег. № *****; 3) че с писмо изх. № Л-8167/13.11.2018 г. ищецът е поканил ответника да му възстанови заплатеното застрахователно обезщетение ведно с ликвидационни разноски за определяне и изплащане на обезщетението, общо 623,92 лв.; 4) че регресната претенция е получена от ответника на 14.11.2018 г., но не е последвало плащане.

За установено по делото съдът приема и обстоятелството, че към датата на произшествието увреденият л. а. „С.“, модел „С.“ с рег. № ***** е бил застрахован при ищцовото дружество по договор за застраховка „Каско“ и „Злополука“ – видно от приетата комбинирана застрахователна полица № 0306X0378350 с период на застрахователно покритие 24.04.2018 г. - 23.04.2019 г., сключен със собственика П. Й. Г.. Ответникът е оспорил бланкетно сключването на полицата с искане същата да бъде изключена от доказателствата по делото. Представянето на самата полица, носеща подписи за страните по нея, както и останалите приети писмени доказателства (във връзка със заявяването на щетата, определянето и изплащането на обезщетение по застрахователната полица), според настоящия съдебен състав доказват твърдяното от ищеца застрахователно правоотношение със собственика на увредения автомобил, поради което именно ищецът като застраховател на имуществената му отговорност е легитимирано лице да претендира процесното обезщетение от ответника, като няма основание полицата да бъде изключена от доказателствата по делото.

Видно от останалите приети писмени доказателства, на 14.08.2018 г. е подадено уведомление за настъпване на щети по л. а. „С.“, модел „С.“ с рег. № ***** от собственика П. Й. Г. до ищеца за ПТП от 13.08.2018 г. в гр. В.Т., ул. „М.“, за което е образувана щета № 14018030100868, ищецът в качеството му на застраховател по имуществена застраховка „Каско“ е извършил опис на щетите по претенция № 14018030100868/14.08.2018 г., ремонтът е възложен на автосервиз „Т.“ ЕООД с възлагателно писмо от 14.08.2018 г., за ремонта е съставена калкулация – ремонт № 0306-140-0/21.08.2018 г., съставен е доклад по щета № 14018030100868/16.10.2018 г., при което е определено застрахователно обезщетение в размер на 608,92 лв. – съгласно издадена от автосервиза, извършил ремонта, фактура № 18061/12.10.2018 г., като ищецът е изплатил на „Т.“ ЕООД с платежно нареждане № П13329148/19.10.2018 г. посочената сума.

При тези данни съдът приема, че спорни между страните са обстоятелствата относно механизма на настъпване на произшествието, респ. поведението на кой от двамата водачи се намира в причинна връзка с неговото реализиране, налице ли е съпричиняване на вредоносния резултат, както и какъв е действителният размер на вредите, настъпили за застрахования по застраховка „Каско на МПС“ лек автомобил, намиращи се в пряка причинно - следствена връзка с произшествието, за които ищецът е заплатил застрахователно обезщетение.

За установяване механизма на ПТП по делото е приет двустранен констативен протокол, съставен и подписан от водачите на двата автомобила. От съдържанието на същия е видно, че произшествието е настъпило на 13.08.2018 г. в 17,20 часа на ул. „М.“ в гр. В.Т., при което водачът на л. а. „Б.“, модел „***“ с рег. № ***** М. М. при движение в една посока и в същата лента, в близост до бензиностанция „Еко“, ударил в задната част л. а. „С.“, модел „С.“ с рег. № *****, управляван от П. Г., намиращ се в този момент в спряло състояние, за което е съставена и схема на ПТП. Водачите са установили увреждания по задна броня – деформиран регистрационен номер и счупена лайсна по спрелия автомобил.

Ответникът с отговора на исковата молба е поискал двустранния констативен протокол да бъде изключен от доказателствата по делото, като е оспорил „истинността“ му единствено с твърдения, че от същия не се установява механизмът на ПТП, причинната връзка с вредите и вината за същото. Според чл. 5, ал. 1 от Наредба № ІЗ – 41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Информационния център към Гаранционния фонд, когато при произшествието са причинени само материални щети, които не възпрепятстват движението на МПС на собствен ход, и между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП. Следователно законодателят е предвидил изготвянето на ДКП да става при наличие на причинени само материални щети по МПС и при съгласие между участниците в ПТП относно всички обстоятелства около произшествието.

Подписаният между участниците в ПТП двустранен констативен протокол представлява доказателство за настъпване на застрахователното събитие - така чл. 5, ал. 1 от Наредбата. Той съставлява частен удостоверителен документ, подписан от трети за спора лица и се ползва само с формална доказателствена сила по чл. 180 ГПК, като не обвързва съда. Поради това няма пречка, в хода на производството, ищецът да докаже причините за ПТП с всички допустими от закона доказателствени средства. Предвид характера на протокола на частен писмен документ, същият не се ползва с материална доказателствена сила, а само с формална такава за авторството, което в случая не е оспорено, поради което не е открито и производство по оспорване истинността на документа по чл. 193 ГПК, като при заявеното оспорване от ответника двустранния констативен протокол следва да бъде ценен заедно с всички останали доказателства по делото.

За установяване механизма на ПТП в хода на съдебното дирене са събрани и гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетелите П. Й. Г. и М. В. М..

Свидетелят П. Г., собственик на л. а. „С.“, модел „С.“ с рег. № *****, заявява, че е участвал с посочения автомобил в ПТП през 2018 г. на ул. „М.“ в гр. В.Т.. Спомня си, че спрял на светофара и бил ударен от л. а. „Б.“ отзад – в задната броня, след което водачите попълнили двустранен констативен протокол на съседна бензиностанция. Заявява, че другият водач признал вината си, като казал, че го напекло слънцето и не видял автомобила на свидетеля Г..

Свидетелят М. М. заявява, че управлявал автомобил „Б.“, трета серия с рег. № ***** в гр. В.Т., в посока С.. Пред него се намирал друг автомобил, като по ул. „М.“, точно преди светофарите светнало червено, автомобилът пред свидетеля спрял рязко и свидетелят нямал време за реакция и го ударил. Заявява, че се движел на около 10 м зад другия автомобил, имало поне една кола разстояние между двата автомобила. Добавя, че ПТП настъпило привечер и поради заслепяване от слънцето М. не видял, че автомобилът пред него спира. Заявява, че и двата автомобила били в движение, с другия водач съставили двустранен протокол за ПТП и звъннали на тел. 112 за входящ номер на протокола.

Изслушано и прието без оспорване от страните е и заключение на съдебно – автотехническа експертиза (САТЕ), което съдът кредитира като компетентно изготвено и обосновано. От същото се установява, че ПТП е настъпило при следния механизъм – на 13.08.2018 г. около 17,20 часа л. а. „Б.“, модел „****“ с рег. № ***** се движи по ул. „М.“ с посока към гр. С. и в района пред бензиностанция „Еко“ водачът реализира ПТП със спрелия пред него на червен сигнал на светофарната уредба л. а. „С.“, модел „С.“ с рег. № *****. Според експерта всички увреждания на лек автомобил „С.“, модел „С.“ с рег. № ***** се намират в пряка и причинно-следствена връзка с настъпилото на 13.08.2018 г. произшествие в гр. В.Т.. Според заключението от техническа гледна точка водачът на лек автомобил „Б.“, модел „****“ с рег. № ***** е имал възможност да предотврати настъпването на процесното ПТП, ако е управлявал автомобила със скорост и дистанция, които да му позволят да спре в рамките на опасната зона, без да настъпи съприкосновение със спрелия пред него лек автомобил „С.“, модел „С.“ с рег. № *****. Водачът на лек автомобил „С.“, модел „С.“ с рег. № ***** не е имал възможност да предотврати настъпването на процесното ПТП, тъй като се е намирал пред лек автомобил „Б.“, модел „****“ с рег. № *****. Според експерта, стойността, необходима за възстановяване на лек автомобил „С.“, модел „С.“ с рег. № *****, изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП е 643,24 лв. Съгласно заключението размерът на обичайните ликвидационни разноси за определяне и изплащане на застрахователно обезщетение по предявена претенция по застраховка „Каско“ възлиза между 15 лв. и 25 лв.

Въз основа на събраните в производството доказателства съдът приема, че предявеният главен иск е доказан по основание. Настъпването на процесното ПТП със сочения от ищеца механизъм се установява от представения двустранен протокол за ПТП, заключението на САТЕ и показанията на свидетелите Г. и М., които съдът кредитира като логични и последователни, основаващи се на непосредствените възприятия на свидетелите и кореспондиращи както с представения по делото двустранен констативен протокол, така и със заключението на САТЕ относно местоположението на автомобилите и механизма на ПТП. От всички тях безспорно се установява, че на 13.08.2018 г. на ул. „М.“ в гр. В.Т. е настъпило ПТП между л. а. „Б.“, модел „****“ с рег. № ***** и л. а. „С.“, модел „С.“ с рег. № *****, при което първият автомобил е ударил в задната броня спрелия на червен светофар пред него автомобил „С.“. От показанията и на двамата водачи се установява, че М. не е видял, че автомобилът пред него е в спряло състояние поради заслепяване от

слънцето. С оглед изложените данни съдът приема, че като не е съобразил разпоредбата на чл. 23, ал. 1 ЗДвП, съгласно която „Водачът на пътно превозно средство е длъжен да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удряне в него, когато то намали скоростта или спре рязко“, водачът на л. а. „Б.“, модел „***“ с рег. № ***** е осъществил противоправно деяние, в причинна връзка с което са нанесени щети на застрахования при ищеца по силата на имуществена застраховка „Каско“ лек автомобил.

Неоснователно е възражението на ответника, че ПТП не е настъпило по вина на водача на л. а. „Б.“, модел „***“ с рег. № *****. Тежестта за установяване на елементите от фактическия състав на деликта се носи от ищеца, с изключение на вината, по отношение на която, както се посочи, нормата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД установява оборима презумпция, тежестта за оборване на която се носи от ответника, като в случая с оглед ангажираните по делото доказателства тази презумпция не е оборена.

Неоснователно е и възражението на ответника за съпричиняване на вредите. Приложението на правилото на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е обусловено от наличието на причинна връзка между вредоносния резултат и поведението на пострадалия, с което той обективно е създал предпоставки и/или възможност за настъпване на увреждането. Застъпеното становище в трайната практика на ВКС, че приносът трябва да е конкретен - да се изразява в извършването на определени действия или въздържане от такива от страна на пострадалото лице, както и да е доказан, а не хипотетичен и предполагаем, сочи, че обстоятелствата, които навежда страната и на които основава възражението си по чл. 51, ал. 2 ЗЗД също трябва да са конкретни. В случая твърдението за съпричиняване е обосновано с това, че водачът на увредения автомобил е спрял рязко. На първо място съдът приема, че по делото не се установява по безспорен начин, че водачът е спрял рязко, като в тази връзка съдът не кредитира показанията на М., че другият автомобил спрял рязко, тъй като не се подкрепят от други доказателства по делото. Освен това самият М. заявява, че поради заслепяване от слънцето не е видял спрелия автомобил, а и двамата водачи заявяват, че спирането е наложено от червен сигнал на светофарната уредба. Намаляването на скоростта е наложено именно от предотвратяване на евентуално ПТП при преминаване на червен светофар, поради което Г. не е нарушил разпоредбата на чл. 24 ал. 1 ЗДвП, според която „Водачът на пътно превозно средство не трябва да намалява скоростта рязко, освен ако това е необходимо за предотвратяване на пътнотранспортно произшествие.“. Ето защо съдът приема, че не се доказва водачът на застрахования при ищеца автомобил да е нарушил правилата за движение по пътищата, нито че с поведението си е създал опасност и/или пречка за движението, съответно пряко и непосредствено е допринесъл за настъпване на вредите, а приносът на пострадалия следва да бъде доказан по категоричен начин от страната, която е направила възражение за съпричиняване, поради което съдът приема същото за недоказано.

Установи се, че гражданската отговорност на автомобила, управляван от М. М. е била застрахована при ответника. От САТЕ безспорно е доказано, че всички настъпили

вреди по л. а. „С.“, модел „С.“ с рег. № ***** са в пряка причинно – следствена връзка с процесното ПТП. Опорването на ответника, че преди ПТП автомобилът не е бил в добро състояние и без щети е бланкетно и не е доказано по делото, а в тежест на ответника е било да докаже възраженията си.

С плащането на застрахователно обезщетение на собственика на увредения автомобил ищцовото дружество се е суброгирало в правата на увредения до размера на заплатеното обезщетение и обичайните разноски за неговото определяне.

Обемът и съдържанието на суброгацията, респективно на суброгационното вземане на застрахователя по имуществената застраховка спрямо прекия причинител на вредите и неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ са изрично определени от закона – чл. 410, ал. 1 КЗ, който постановява, че застрахователят по имуществена застраховка встъпва в правата на увреденото застраховано лице до размер на платеното застрахователно обезщетение и обичайните разходи за определянето му. Размерът на застрахователното обезщетение по имуществената застраховка се определя в съответствие с клаузите на договора и то трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието и се дължи от застрахователя в границите на уговорената в договора застрахователна сума. Следователно на обезщетяване подлежи действително настъпилата вреда, като нейната стойност е тази, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество. При пълно или частично унищожаване на вещта, действителната стойност се определя от пазарната цена, по която застрахованото имущество от същото качество и вид може да бъде купено. Застрахователното обезщетение не може да надвишава действителната стойност на имуществото към момента на застрахователното събитие, а от своя страна действителната стойност не може да надвишава пазарната му стойност.

Установи се от заключението на САТЕ, че стойността, необходима за възстановяване на увредения автомобил по средни пазарни цени, възлиза на сумата от 643,24 лв. В настоящата хипотеза изплатеното застрахователно обезщетение от 608,92 лв. е в размер, по - нисък от стойността по средни пазарни цени. С оглед на изложеното и при зачитане на принципа на диспозитивното начало в гражданския процес – чл. 6, ал. 2 ГПК, искът за главница е основателен в пълния предявен размер от 608,92 лв., ведно с 15 лв. – ликвидационни разноски, или общо за сумата от 623,92 лв. Като законна последица от уважаването на иска за главница, върху същата следва да се присъди и законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 15.03.2023 г. до окончателното плащане.

При забава в изпълнението на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва върху неизпълненото задължение от деня на забавата, съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му съгласно чл. 84, ал. 1 ЗЗД, а по силата на ал. 2 - когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора.

Съгласно чл. 412, ал. 3, т. 1 КЗ застрахователят по застраховка „Гражданска отговорност“ на делинквента следва да определи и изплати дължимото обезщетение в срок от 30 дни от представянето на преписката, когато съдържа всички необходими документи, сочещи за неговата отговорност (арг. от чл. 412, ал. 3 КЗ). По делото е безспорно, че ищецът е отправил към ответника регресна покана с писмо изх. № Л-8167/13.11.2018 г., която е получена от последния на 14.11.2018 г., както и че същата съдържа всички необходими документи. С оглед това 30-дневният срок за доброволно плащане е изтекъл на 14.12.2018 г., поради което ответникът е изпаднал в забава от 15.12.2018 г., от която дата в полза на ищеца е възникнало вземане за обезщетение за забава. В случая такова се претендира от по - късен момент - 15.03.2020 г. – 15.03.2023 г. и съобразявайки диспозитивното начало в гражданския процес, след използване на лихвен калкулатор и по реда на чл. 162 ГПК съдът приема иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за основателен в пълен размер за сумата от 189,95 лв., поради което следва да бъде уважен.

По разноските:

Предвид изхода на спора разноски се дължат на ищеца, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, както следва: 75 лв. за заповедното производство (25 лв. – държавна такса и 50 лв. – юрисконсултско възнаграждение, като в тази връзка съдът приема за основателно направеното възражение за прекомерност на присъденото със заповедта за изпълнение юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв., като същото следва да бъде намалено до 50 лв. – съобразно фактическата и правната сложност на делото) и 400 лв. за исковото производство (50 лв. - държавна такса, 200 лв. - депозит за САТЕ, 50 лв. - депозит за свидетел, 100 лв. - юрисконсултско възнаграждение, определено от съда на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ, при съобразяване сложността на делото, вида и обема на извършената дейност от процесуалния представител на ищеца, както и цената на предявените искове).

Ответникът няма право на разноски по делото.

Така мотивиран, Софийски районен съд, Гражданско отделение, 48 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, че „Застрахователно дружество „Б.И.““ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д.Б.“ № 87 дължи на „Застрахователно акционерно дружество А.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., район С., ул. „С.К.“ № 2, на основание чл. 411 КЗ сумата от **623,92 лв.** - регресно вземане по изплатено застрахователно обезщетение (608,92 лв.) и ликвидационни разноски (15 лв.) по имуществена застраховка „Каско“, полица № 0306X0378350/20.04.2018 г. и образувана при ищеца „Застрахователно акционерно дружество А.“ АД щета № 14018030100868, за вреди по лек автомобил „С.“, модел „С.“ с рег. № *****, причинени вследствие на ПТП, настъпило на 13.08.2018 г. около 17,20 часа

в гр. В.Т., на ул. „М.“ с участието и на лек автомобил „Б.“, модел „****“ с рег. № *****, чиято „Гражданска отговорност“ е покрита от ответника „Застрахователно дружество „Б.И.““ АД, ведно със законната лихва от 15.03.2023 г. до изплащане на вземането, и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **189,95 лв.** - мораторна лихва върху главницата от 623,92 лв. за периода от 15.03.2020 г. до 14.03.2023 г. включително, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 22.03.2023 г. по ч. гр. д. № 13612/2023 г. по описа на СРС, 48 състав.

ОСЪЖДА „Застрахователно дружество „Б.И.““ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д.Б.“ № 87, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, да заплати на „Застрахователно акционерно дружество А.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., район С., ул. „С.К.“ № 2, сумата от 400 лв. - разноси за исковото производство и сумата от 75 лв. - разноси в производството по ч. гр. д. № 13612/2023 г. по описа на СРС, 48 състав.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____